

ČASOPIS S PODOBAMI ZA SLOVENSKO MLADINO.

Štev. 10.

V Ljubljani 1. oktobra 1886.

Leto XVI.

Boj na Milvinskem mostu.

(312. leta po Kristu.)

Mogočna reka Tibera,
 Ti hči visokih Apenin,
 Deróča sred širnih dolin,
 Dežele stare: Lácija!
 Kaj tečeš tako žalostno?
 Kaj te teži takó hudó?

Oj dobro vem, kaj te teži,
 Poznám, poznám tvojo bolést:
 Saj tvoj sem stari znanec zvést,
 Saj znam zakáj tak túžna si. —
 Oj, teci, teci v dáljo tjá
 Napréj do sínjega morjá.

Makséncij, kruti rimski car,
 Zatíra starodávni Rim,
 In druge prebivalce ž njim
 Uničiti hée ta vladár.
 Rimljáni zgúbljajo pogum,
 Strašno trpí ves Lácijum.

Otèc njegóv Maksimiján,
 On sam beží pred njim v Trevír,
 Da bi napravil zopet mír,
 Da bil bi zópet prost Rimlján.
 Tam biva cesar Konštantin,
 Konštáncija mogočni sin.

Da zmágal bi Makséncija,
 Veliko sklífče zdaj vojskó,
 Pridére ž njo v Italijo
 Do mésta skoraj Rimskega. —
 Makséncij pride tu naprot'
 In mu zastavi dalje pot.

Zdaj Kónštantin uvidi pláh,
 Da on vojakov menj imá;
 A vender ne zgubi srcá,
 Temveč nakrát pozabi stráh.
 Bogá kristjanov na pomoč
 Zakliče on zaupajoč.

Veliko čudo se zgodí:
 Na nébu se pokaže križ;
 „V tem znamenji zmágo pridobiš“
 Na njem zapisano stojí.
 Kot solnce križ le - tá blestí,
 Kot ógenj mu napisí plamtí.

Car in vojaki vsi okrog
 Prikazen gledajo strmeč,
 Pobožno k Bógu govoréč:
 „Pomagaj dobrotljívi Bog,
 Da zmágame sovražnika
 Prevzétnega Makséncija.“

Pobožni car pa zapové
 Zastávo novo stvóriti,
 In v srédo nje naslíkati
 Dá križ in Jezusa imé.
 Vojak nariše na svoj šéit
 Nebeški križ in njega svit.

Iz lica sije vsem sréčnost;
 Zdaj Konštantin povélje dá.
 Planiti na sovražnika.
 Žénó ga na Milvinski most.
 Strašán unáme tam se boj,
 Raz čelo vroč jim teče znójt.

Čez most naprej pritískajo,
 Da ta pod težo se šíbí;
 Oróžje pa šumí, zvenčí,
 Strašno se meči blískajo.
 Pogánstvo pokopújejo,
 Krščánstvo povzdigujejo.
 Naénkrat zabobní, zavré! —
 Podére most se v Tíbero,
 Pogani v njej utonijo;
 Makséncij sam med njimi je.
 Kdor pa iz vode pride, meč
 Krščánski ga podré besneč.

Car Konštantin se zmagovít
 Podá naprej v mogočni Rim,
 Vojáci zvésti pa za njim
 Gredó Boga slavít, častít. —
 Kjer Júpiter poprej je stál,
 Zdaj sveti križ stoji svetál — —

Oj, šúmi, šúmi Tíbera,
 Pogánstva véliki ti grób,
 Ki dala si mu ti pokóp,
 Le téci dalje do morjá! —
 Premagano poganstvo je,
 Razšírja naj krščánstvo se!

J. B. Bogdan.

Vrnitev v domovino.

In zunaj na tujem niso ljudje tako prijazni in tako dobrega srca, kakor domá v domačem kraji . . . zatorej ostani domá pri meni, svojeji materi, domá je najboljše“ — tako je govorila mati Staničevka svojemu sinu Bojanu, ki jo je vedno prigovarjal, da bi ga pustila v tuje dežele, da si ogleda tuje šege tuja ljudstva ter tako ustreže svojeji želji po višjeji izobraženosti, katera se najbolj doseže s poznavanjem tujih ljudstev in tujih krajev.

Bojan je bil jedini sin svojih roditeljev, ki mu so skrbeli za najboljšo odgojo. Njegov oče, imovit trgovec, bil je zaradi svoje velike darežljivosti in izvanrednega poštenja obče spoštovan in priljubljen od vseh, ki so ga poznali. V denarnih zadevah pa je bil zelo strog in natančen, kakor malo kdo, ki se pečá s trgovino. Ker je bil on sam vedno pošten in točen plačnik, zahteval je tudi od drugih ljudi, da bi bili taki. Nek dogodek iz Bojanovih otročjih let utisnil se je tako globoko v njegovo dušo, da je bil v svojih poznejših letih proti vsakemu dober, mehek in prizanesljiv. — Trgovec Stanič je imel pri svojej obširnej trgovini knjigovodnika, ki je bil vže dokaj let pri hiši, ter